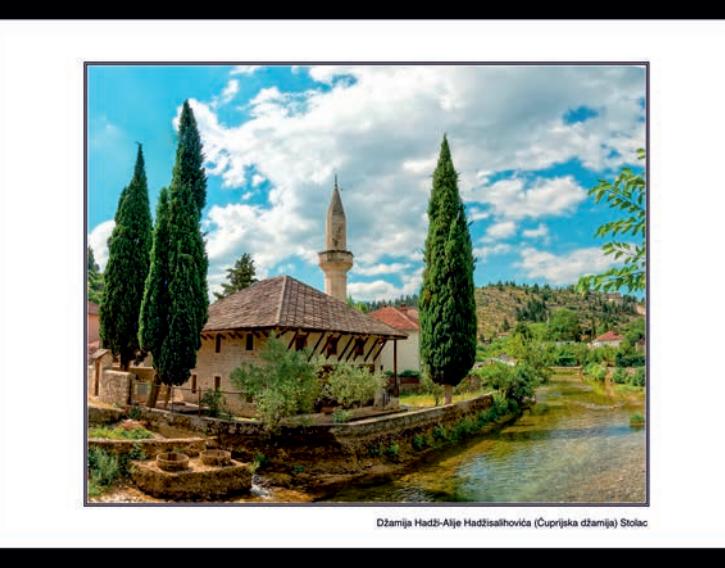
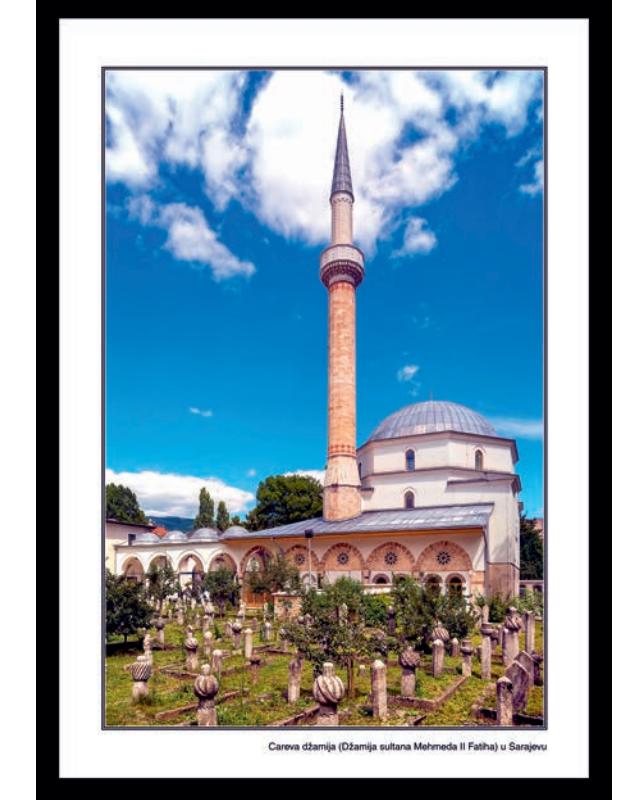

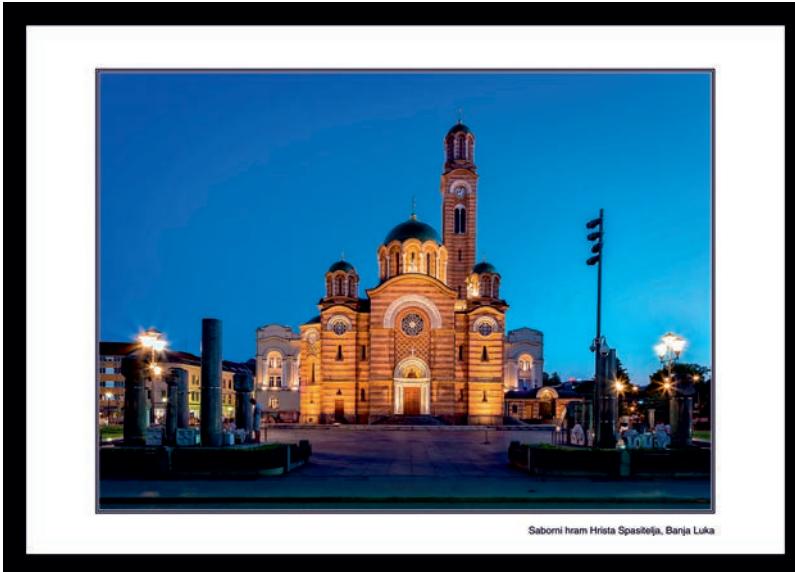
Katedrala Srca Isusova Sarajevo

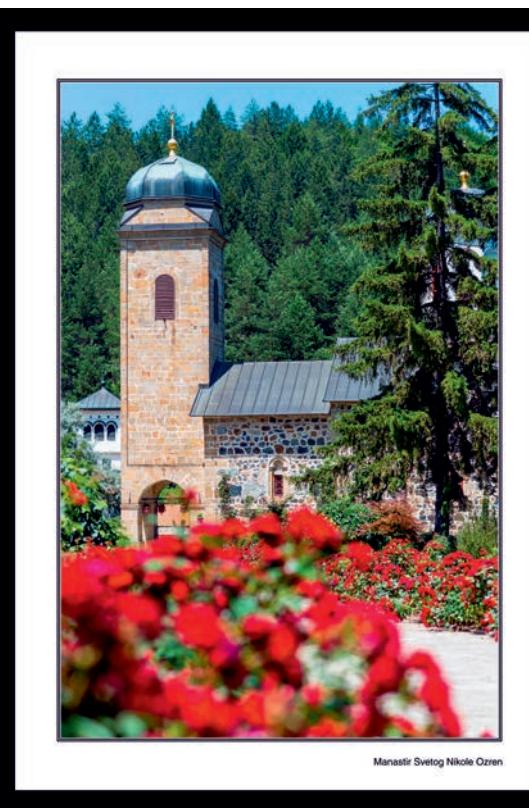
Džamija Hadži-Alije Hadžisalihića (Čuprijska džamija) Stolac

Cerkevica džamija (Džamija sultana Mehmeda II Fatih) u Sarajevu

Saborni hram Hrista Spasitelja, Banja Luka

Manastir Svetog Nikole Ozren

Crkva rođenja Blažene Djevice Marije u Ulicama kod Brčkog

Samirov hipnotički nemir

Riječ za samostalnu izložbu fotografija Samira Zahirovića

Kad god nam se obznani - s nečim novim ili sa bitno poboljšanim dotadašnjim, već viđenim, Samir Zahirović u nama, čak i u onima koji nisu osobito privrženi ili naklonjeni umjetničkoj fotografiji, nužno izazove dva osjećaja: prvi je da je to uvijek rado viđeno autorsko djelo, jer pokazuje već uveliko rutiniranu visprenost i majstorsku izbalansiranost, a drugi da je riječ o autoru koji posjeduje i svoje radove ispisuje vlastitim hipnotičkim nemirom, pretvorenim u vrijedno djelo.

Ovog puta, Samir se upustio, na dokazano vješt i impresivan način, u ovjekovječivanje vjerskih objekata u Bosni i Hercegovini, uspijevajući u šarolikoj i maštovitoj sakralnoj arhitekturi i krajoliku koji ona uljepljava i oplemenjuje, ne samo potvrditi sebe kao autora, već i nas inficirati potrebom da u tome neizbjegno potražimo i nađemo ono što nas privlači i pred čim se ne može ostati ravnodušan.

Podjednako sklon i tematski uokvirenim (zadanim) radovima, ali i slobodnom izboru teme i tema, koje onda zaledi svojom kamerom, Samir Zahirović se ovog puta upustio u plodonosnu avanturu traganja za onim što, koliko se šire zna, dosad nijedan autor njegovog profila i formata nije na takav način uokvirio. Neumoran u tragalaštvu za temama, za inspiracijom i nadahnućem, u ovom slučaju je trajne biljege bogatstva i harmonije različitosti, kojima odišu sakralni objekti u našoj zemlji, pretvorio u vlastiti, ali, istodobno, i naš doživljaj. Neko bi se mogao začuditi i upitati otkud ta tema i otkud interes za nju. Onaj ko iole dobro poznaje Samira Zahirovića, Tuzlaka rođenjem, to pitanje ne postavlja, čak ga može smatrati neučitivim, jer se naprosto podrazumijeva da je u tuzlanskoj klimi i tradiciji jedinstva različitosti, zajedništva, razumijevanja, suradnje i ljudski naglašene tolerancije, jedino takav mogao postati i formatirati se neko ko ima damar za umjetnost, izražen kroz fotografiju.

Uspijevajući uskladiti ljepotu, funkciju i vizualno-upotrebnu efektost graditeljsko-stilskog umijeća onih koji su osmisili i izgradili vjerske objekte sve četiri bosanskohercegovačke religije, Samir nam poručuje da je to, s jedne strane, razgovjetan i vrlo ilustrativan govor o onome što je duh, suština i viševjekovna potka tradicije i bogatstva zajedničkog života u ovoj zemlji i, uopće, na ovim prostorima, a s druge strane sugerira nam put ka zaključku o tome da bi svako drugo gledanje, svako drugo reducirano uokvirivanje i tkanje ovdaćnjeg života i odnosa bilo nakaradno, pogrešno i, kako se nažalost dosad odveć često pokazivalo, tragično i krvavo.

Imajući takav pristup i, još više, naglašen osjećaj za ono što ga okružuje, ali i za sebe u tom i takvom okruženju, Samir Zahirović je svojom kamerom uspješno ovjekovječio i opću, ali i sliku mnogog detalja, koja običnom smrtniku i njegovom oku najčešće promakne. On dopušta kamери da skoro sama lovi odnos sjenki i vertikala, da oplemeni okoliš u kome se uzdiže minaret džamije ili zvonik crkve, da naglasi sklad određenog sakralnog objekta neovisno od toga je li riječ o džamiji, crkvi ili sinagogi sa okolišem, u koji se uklapa na način harmonije, svojstvene samo odnosu ljudi koji jedni drugima misle dobro i koji se dobrom ponose.

Ne mora se posmatrač Samirovih fotografija posebno ni zagledati, niti imati neko prethodno znanje o onome u što gleda, da bi zaključio kako je i koliko takav pristup i takav stvaralački ekskluzivan manir i svojstvo onoga tko je ne samo savladao sve tajne umjetničke fotografije, već otiašao i korak dalje, pa se dosad u bezbroj prilika, na mnogim meridijanima ove naopake planete, dokazao kao poznavatelj ljudi, prilika, događaja i odnosa.

Iz tog kuta promatrana, ova ponuda Samirovih radova, tematski strogo uokvrena i do perfekcije dovedena, mogla bi nam poslužiti i kao lekcija o tome kako se na umjetnički način, ovog puta fotografijom, uspijeva dokučiti ona sfera ljudskog trajanja, življena i postojanja, koja odiše i naznakama filozofskog promišljanja o vezanosti čovjeka za duhovnost, za religijski objekt i njegovo značenje, za opredjeljenje prema nečem nadnaravnom, uvišenom, čistom i neiskvarenom.

Ako bismo se usuglasili s tim da je ova izložba, sa pedesetak radova, nova stranica u i dosad zavidnom, prebogatom i rijetko dragocjenom umjetničkom ovjeravanju Samira Zahirovića, onda smo vrlo blizu ocjene o tome da ga sada upoznajemo u novoj, svježoj i kvalitetnijoj dimenziji. Dakle, u opet uspješnom nastojanju da odvažno iskorači naprijed i da svoj višedesetljetni, fanatično posvećen odnos prema umjetničkoj fotografiji, na vispreno neodoljiv način promovira u iznova potcrtanu strast, koja nema nikakve ideološke, psihološke ili neke treće granice i predrasude.

Ima samo želju da nam predstavi autora, koji je riješio, i u tome još jednom uspio, da nam se obznani kao provjeren, dokazan i majstor za koga ne postoje tajne u ovom poslu, ali ni granice za neko novo, sutra više nego izvjesno dostignuće i tematsko i umjetničko i kreativno.

Zlatko Dukić

Samir Zahirović rođen je 1968. u Tuzli, a trenutno živi i radi u Dessau, SR Njemačka. Član je „Asocijacije za umjetničku fotografiju BiH“ (AUFBiH), kao i Foto-kino kluba Tuzla te Grupe Lucido iz Lukavca. Do sada je učestvovao na preko 350 kolektivnih izložbi fotografija u 60 različitih zemalja svijeta na svih 6 kontinenata.

Ljubav prema fotografiji otkrio je već s 12 godina, a na početku svoje karijere bavio se isključivo novinarskom i ratnom fotografijom. 1991 godine počinje sa radom kao fotoreporter u Frontu slobode, da bi sa gašenjem novine, počeo sa radom kao kamerman na novoosnovanoj lokalnoj televiziji FS3, a kasnije TVT. Sa početkom ratnih dešavanja u našoj zemlji donosi prve reportaže sa ratišta oko Tuzle i regije. Član je prve novinarske ekipe koja je uspjela 4.6.1992. iz Brčkog donijeti video zapis i priloge.

Kao rezultat tog rada 1995. godine nastala je prva samostalna izložba fotografija u Aachenu u sklopu manifestacije „Tuzla-Eine Stadt in Europa“. Dugi niz godina bavio se komercijalnom fotografijom, najviše fotografišući arhitekturu tako je da je druga samostalna izložba „Lica Shiraza“ ugledala svijetlo dana tek u junu 2017. godine, a nedugo zatim slijedile su izložbe „Portreti“ u Travniku i „Pogledi“ u Lukavcu. Petu samostalnu izložbu po nazivom „Retrospektiva“ je održao u januaru 2019 godine u Galeriji Šolt u Ljubljani, šestu pod nazivom „Šarena Kuba crno-bijele boje“ u avgustu 2021. godine, sedmu izložbu „Welcome to Shiraz“ u Sarajevu 2022. godine i posljednju u Turskoj u Bursi u novembru 2023 godine. Dobitnik je više od 300 različitih nagrada, pohvala i priznanja za svoje radove: 55 zlatnih, 25 srebrnih, 23 bronzone medalje, te 175 pohvala na međunarodnim izložbama pod patronatom FIAP-a i PSA. Na domaćim FOTOBiH izložbama deset puta je dobio prvu nagradu. Četiri godine uzastopno proglašan je za najuspješnijeg autora u BiH. Fotografsko zvanje Kandidat majstora fotografije, koje dodjeljuje Asocijacija umjetničke fotografije BiH je stekao 2018. godine. AUFBiH mu je dodjelila i zvanje „Instruktor fotografije“. Ove godine stekao je međunarodno priznato zvanje EFIAP/s (Excellence FIAP/silver), koje za poseban doprinos fotografiji u svijetu dodjeljuje Međunarodna asocijacija umjetničke fotografije - Fédération Internationale de l'Art Photographique (FIAP) sa sjedištem u Parizu.

Bavi se različitim temama, žanrovima i tehnikama umjetničke fotografije, ali ponajviše portretima i arhitekturom.

Specijalnost su mu i 360° panorame i prvi je Google Trusted fotograf u BiH.

9.
samostalna
izložba
fotografija
Samira Zahirovića

Tragovi

(Biseri vjerske arhitekture u Bosni i Hercegovini)